

cember 2002, vi har et samlet oplæg. Det mener vi er alt for sent af de her årsager.

Kl. 18.10

Men det er også for sent af den grund, at i efteråret 2002 er både miljøministeren og økonomi- og erhvervsministeren stærkt optaget af formandskabet i EU, som vil lægge beslag på mange kræfter, på mange dage, på mange timer og på mange ressourcer også i embedsværket.

Så jeg vil godt spørge ministeren, om han alt taget i betragtning ikke vil være indstillet på faktisk at komme med et udspil noget tidligere. Vi ved selvfølgelig godt, at der kan være usikkerheder i det, men de store knaster kan der jo ikke være så meget usikkerhed om. Dem burde vi faktisk gå i gang med at forhandle allerede på nuværende tidspunkt.

Så det skal være mit første spørgsmål til ministeren: Er ministeren indstillet på at fremskynde en tidsplan, så vi kan komme i gang med de her meget afgørende forhandlinger på et langt tidligere tidspunkt end engang i slutningen af 2002?

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det næste ordfører, fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

En af det 21. århundredes største udfordringer er utvivlsomt globaliseringen, altså det faktum, at folkeslag, kulturer, økologiske systemer og økonomier bliver stadig tættere forbundne.

Globaliseringen fører med rette til usikkerhed: Hvad skal hver enkelt stille op over for de mange forskellige informationer og indtryk? Hvad skal vi gøre ved alt det fremmede? Og hvad skal vi gøre ved de store ødelæggelser, som den jordomspændende ligegyldighed over for miljøet giver anledning til?

For Det Radikale Venstre er der tre svar: For det første drejer det sig om at komme det globale politiske underskud til livs. Der må skabes nogle globale mekanismer, som gør det muligt at hamle op med markeds kræfterne. FN, OSCE, WTO og EU er vigtige institutioner i den sammenhæng. Det samme er selvfølgelig det store net af internationale konventioner og aftaler, som over årene er indgået med henblik på at redde kloden fra de værste menneskeskabte ødelæggelser.

For os er det vigtigt, at Danmark indtager en førerposition i dette arbejde. Vi har således store forventninger til Danmarks indsats under Jo-

hannesburgprocessen. Her har vi – bl.a. takket være vores formandskab i EU – en enestående mulighed for at sætte en markant international dagsorden. Det gælder også, fordi vi hidtil har været et af de lande, man har kunnet fæste lid til, når det drejede sig om at skabe bæredygtig udvikling.

Jeg er overbevist om, at det giver tryghed i befolkningen at opleve, at Danmark fører an i arbejdet med at opbygge stærke internationale aftaler, som kan være med til at løse nogle af de problemer, der giver anledning til bekymring, f.eks. problemerne om klimaforandringer.

For det andet drejer det sig om en aktiv national politik, ikke mindst på miljøområdet. Hvis vi skal kunne være markante internationalt, må vi gå foran og være et godt eksempel. Når det f.eks. gælder vores indsats for vedvarende energi, vores samproduktion af el og varme, har Danmark været et fantastisk godt eksempel for resten af verden, men også for såkaldt almindelige mennesker. Vi har vist, at vi kan dæmme op for en udvikling, at vi ikke bare er i udviklingsvold, men selv kan gøre en aktiv indsats. Der er altså ikke grund til at være så bekymret.

For det tredje gælder det selvfølgelig om at give det enkelte menneske de bedst tænkelige redskaber til selv at tage stilling. Jo mere man ved om noget, jo mindre er sandsynligheden for, at man bliver bange og usikker. Hvis vi skal undgå, at globaliseringen fører til yderligere myter og syndebukkestrategier som værn mod angsten, er det ganske nødvendigt, at vi forsætter de to forrige århundreders oplysningsindsats, nemlig at vi fastholder, at viden er en forudsætning for menneskelig udvikling og for demokratiet.

På alle tre niveauer skuffer regeringen en smule. På det internationale område skuffede regeringen ved ikke i tilstrækkelig grad at gribe Johannesburgprocessen og gøre den til en aktiv del af det danske arbejde med det kommende formandskab. Hvorfor sørgede regeringen ikke for i Barcelona at fremlægge et forslag til EU's bidrag til konklusionsteksten i Johannesburg? Hvorfor har Danmark ikke for længst allieret sig med de førende lande i EU i arbejdet med et reelt bidrag til Global Deal? Hvorfor skal det vente til rådsmødet i Sevilla, som oven i købet ligger efter det sidste PrepCom-møde? Det forekommer mig, at vi misbruger en god mulighed for at bringe Brundtlandprocessen videre, herunder klimaforandringerne.

Kl. 18.15